

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: J. T.
zastoupen Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem,
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Plzeňský kraj,
sídlem Hálkova 14, 305 72 Plzeň

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že žalovaný nezaevidoval na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011, 2012 a 2013,

takto:

- I. V rozsahu, v jakém se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost zaevidovat do 30 dnů od právní moci rozsudku na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2013 není po rozhodnutí žalovaného č.j. 8416/20/2308-50521-401864 ze dne 14. 1. 2020 splatná, se žaloba o d m í t á.

II. V rozsahu, v jakém se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost zaevidovat do 30 dnů od právní moci rozsudku na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 není po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 57 Af 8/2018-97 ze dne 27. 6. 2019 splatná, se žaloba z a m í t á.

III. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 26. 12. 2019, doručenou soudu téhož dne, označenou jako „ŽALOBA podle § 82 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., ve zn. poz. p., na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ve věci evidence přeplatku na dani z příjmů fyzických osob na osobním daňovém účtu“ domáhal vydání rozsudku s výrokem následujícího znění: „Žalovanému se ukládá do 30 dnů od právní moci rozsudku zaevidovat na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 není po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 57 Af 8/2018-97 ze dne 27. 6. 2019 splatná se zohledněním, že tato daň byla zaplacená.“ Svým podáním ze dne 24. 3. 2020 žalobce rozšířil žalobní petit do následující podoby: „Žalovanému se ukládá do 30 dnů od právní moci rozsudku zaevidovat na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011, 2012 a 2013 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 není po rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 57 Af 8/2018-97 ze dne 27. 6. 2019 splatná, a ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2013 není po rozhodnutí žalovaného č.j. 8416/20/2308-50521-401864 ze dne 14. 1. 2020 splatná.“

II.

Žaloba

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že nezákonný zásah žalovaného spatřuje v tom, že žalovaný na osobním daňovém účtu žalobce nezaevidoval přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, bylo zrušeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 3. 2018, č.j. 11387/18/5200-10421-711070. V důsledku toho nebyla splatná daň z příjmů fyzických osob uvedená v rozhodnutích ze dne 30. 3. 2017, č.j. 611105/17/2308-50521-401864, č.j. 535864/17/2308-50521-401864 a č.j. 612119/17/2308-50521-401864. Na osobním daňovém účtu žalobce však nebyla nijak vykázána skutečnost, že tato daň nebyla splatná. Správně by na osobním daňovém účtu neměl být vykázán předpis této nesplatné daně a tím pádem by osobní daňový účet měl vykazovat přeplatek daně z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011, a 2012. Žalobce podal dne 15. 11. 2019 podnět k odstranění nečinnosti, v němž uvedl, že v návaznosti na zrušené rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 3. 2018, č.j. 11387/18/5200-10421-711070, neučinil žalovaný na osobním daňovém účtu žádný úkon. To žalobce považoval za nečinnost podle § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„daňový řád“), kdy žalovaný neprovedl úkon ve lhůtě, která je pro provedení takového úkonu při správě daní obvyklá, pročez se domáhal, aby Odvolací finanční ředitelství odstranilo nečinnost a uložilo žalovanému provést na osobním daňovém účtu žalobce úkon spočívající ve zrušení předpisu daně z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011, a 2012 z důvodu, že v důsledku zrušení posledně uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství není tato daň splatná. K tomu žalobce obdržel vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 12. 2019, č.j. 51877/19/5200-10421-711070, kde bylo uvedeno, že ze strany žalovaného byl již dne 15. 11. 2019 v systému ADIS proveden úkon spočívající v zaevidování, že předmětná daň není po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 27.6.2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, splatná. Žalobci z toho plynulo, že by jeho osobní daňový účet důsledku nevykázání předpisu nesplatné daně měl dne 15. 11. 2019 vykazovat přeplatek, jak uvedl v podnětu ze dne 15. 11. 2019. Při nahlížení na osobní daňový účet prostřednictvím daňové informační schránky ale žalobce zjistil, že dne 15. 11. 2019 žalovaný žádný úkon na žalobcově osobním daňovém účtu neučinil, tudíž přeplatek zde vykázán nebyl. Tvrzení ve vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 12. 2019, č.j. 51877/19/5200-10421-711070, proto bylo nesprávné. Na žalobcově osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob byly činěny úkony do 1. 7. 2019 a poté až 11. 12. 2019. Úkon učiněný dne 15. 11. 2019 chyběl. Daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011, a 2012 uvedená v rozhodnutích ze dne 30. 3. 2017 č.j. 611105/17/2308-50521-401864, č.j. 535864/17/2308-50521-401864 a č.j. 612119/17/2308-50521-401864 byla zaplacená, proto stav osobního daňového účtu po rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 3. 2018, č.j.11387/18/5200-10421-711070, nevykazoval ke dni 31. 12. 2017 a ke dni 31. 12. 2018 dluh na dani z příjmů fyzických osob. Přestože Odvolací finanční ředitelství ve vyrozumění ze dne 13. 12. 2019, č.j. 51877/19/5200-10421-711070, hovořilo o zjednání nápravy dne 15. 11. 2019, nebylo toto pravdou. Pokud by na osobním daňovém účtu měla být dne 15. 11. 2019 vykázána skutečnost, že doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011 a 2012 nebyla po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu splatná, musel by osobní daňový účet daně z příjmů fyzických osob vykazovat přeplatek, poněvadž tato daň byla zaplacená, jak bylo vidět z jeho stavu ke dni 31. 12. 2017, ve výši 679 429,50 Kč a ke dni 31. 12. 2018 ve výši 350 597 Kč. Stav žalobcova osobního daňového účtu daně z příjmů fyzických osob ke dni 21. 12. 2019 po zrušujících rozhodnutích Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 12. 2019, č.j. 50135/19/5200-10421-711070, č.j. 50134/19/5200-10421-711070 a č.j. 50136/19/5200-10421-711070 vykazoval dokonce nedoplatek ve výši 18 043 Kč. Žalobci z toho plynulo, že pokud by mělo obstát vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 12. 2019, č.j. 51877/19/5200-10421-711070, a na osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob byla dne 15. 11. 2019 vykázána skutečnost, že doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011 a 2012 nebyla splatná, muselo by to být na osobním daňovém účtu vidět, to znamená: nemohly by být činěny úkony do 1. 7. 2019 a potom až 11. 12. 2019; nemohl by osobní daňový účet vykazovat ke dni 21. 12. 2019 nedoplatek ve výši 18 043 Kč; musel by osobní daňový účet ke dni 15. 11. 2019 vykazovat přeplatek ve výši 1 756 410 Kč, poněvadž daň z příjmů fyzických osob byla zaplacená za rok 2010 ve výši -135 390 Kč, za rok 2011 ve výši +885 093 Kč a za rok 2012 ve výši +1 006 707 Kč, jak je z vidět z rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 3. 2018, č.j.11387/18/5200-10421-711070, a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 12. 2019, č.j. 50135/19/5200-10421-711070, č.j. 50134/19/5200-10421-711070 a č.j. 50136/19/5200-10421-711070, a ze stavu osobního daňového účtu daně z příjmů fyzických osob ke dni 31. 12. 2017 ve výši 679 429,50 Kč a ke dni 31. 12. 2018 ve výši 350 597 Kč. Místo toho na

osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob byl vykázán přeplatek ke dni 15. 11. 2019 a ke dni 30. 11. 2019 jen ve výši 350 597 Kč, tedy ve stejné výši jako k 31. 12. 2018, bez zohlednění, že doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011 a 2012 nebyla splatná. Nezaevidování přeplatku na dani z příjmů na osobním daňovém účtu žalobce tak žalobce považoval za nezákonný zásah. Soud proto měl žalovanému zakázat, aby porušoval práva žalobce a přikázat žalovanému obnovit stav před nezákonným zásahem, to znamená zaevidovat přeplatek na dani z příjmů fyzických osob na osobním daňovém účtu žalobce ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011 a 2012 nebyla splatná, poněvadž tato daň byla zaplacená, jak bylo vidět ze stavu osobního daňového účtu daně z příjmů fyzických osob ke dni 31. 12. 2017, 31. 12. 2018, 15. 11. 2019 a ke dni 30. 11. 2019. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost do 30 dnů od právní moci rozsudku zaevidovat na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011, a 2012 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011, a 2012 nebyl po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, splatná se zohledněním, že tato daň byla zaplacená.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na základě provedené daňové kontroly vydal správce daně dne 30. 3. 2017 rozhodnutí č.j. 535864/17/2308-50521-401864 – dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, na jehož základě byla žalobci doměřena daň ve výši 670 245 Kč a žalobci vznikla povinnost uhradit penále z doměřené daně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu, ve výši 134 049 Kč, rozhodnutí č.j. 611105/17/2308-50521-401864 – dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, na jehož základě byla žalobci doměřena daň ve výši 661 815 Kč a vznikla mu povinnost uhradit penále z doměřené daně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 132 363 Kč, a rozhodnutí č.j. 612119/17/2308-50521-401864 – dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012, na jehož základě byla žalobci doměřena daň ve výši 607 485 Kč a vznikla mu povinnost uhradit penále z doměřené daně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu ve výši 121 497 Kč. Žalobce se proti výše uvedeným rozhodnutím dne 3. 4. 2017 odvolal. Odvolací finanční ředitelství v Brně rozhodnutím ze dne 9. 3. 2018, č.j. 11387/18/5200-10421-711070, odvolání zamítlo a napadená rozhodnutí žalovaného potvrdilo. Žalobce podal proti posledně uvedenému rozhodnutí dne 10. 4. 2018 u zdejšího soudu žalobu. Zdejší soud svým rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, zrušil napadené rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Rozhodnutími Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 12. 2019, č.j. 50134/19/5200-10421-711070, č.j. 50135/19/5200-10421-711070 a č.j. 50136/19/5200-10421-711070 byla rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2017, č.j.: 535864/17/2308-50521-401864, č.j. 611105/17/2308-50521-401864 a č.j.: 612119/17/2308-50521-401864 změněna. Daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 byla žalobci doměřena ve výši 135 390 Kč (poslední stanovená daň za zdaňovací období roku 2010 tedy činila 135 390 Kč), penále z doměřené daně za zdaňovací období roku 2010 podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu bylo stanoveno ve výši 0 Kč. Daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011

byla žalobci doměřena ve výši 0 Kč (poslední stanovená daň za zdaňovací období roku 2011 tedy činila 90 915 Kč), penále z doměřené daně za zdaňovací období roku 2011 podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu bylo stanoveno ve výši 0 Kč. Daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 byla doměřena ve výši 0 Kč (poslední stanovená daň za zdaňovací období 2012 tedy činila 277 725 Kč), penále z doměřené daně za zdaňovací období 2012 podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu bylo stanoveno ve výši 0 Kč. Žalobce dne 8. 11. 2019 učinil námitku dle § 159 daňového řádu, ve které se domáhal vykazání skutečnosti o nesplatnosti daně z příjmů za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012 na svém osobním daňovém účtu. Dne 15. 11. 2019 podal též námitku nečinnosti žalovaného ohledně této skutečnosti. Vyrozměním Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 12. 2019, č.j. 51877/19/5200-10421-711070, byl podnět žalobce odložen, když bylo konstatováno, že ze strany správce daně byl již v systému ADIS úkon spočívající v zaevidování, že předmětná daň není po zrušujícím rozsudku zdejšího soudu splatná, proveden dne 15. 11. 2019. Pokud žalobce svoji tezi o nezaevidování nesplatnosti daně podporoval zasílanými otisky obrazovky z daňového portálu (z data 25. 12. 2019, jak bylo lze usoudit ze zaslaných otisků), pak toto vysvětlovalo, že stav osobního daňového účtu v této době již zahrnoval i všechny v mezidobí od 15. 11. 2019 do 25. 12. 2019 zaevidované předpisy a platby, mj. i zmiňovaná rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 50134/19/5200-10421-711070, č.j. 50135/19/5200-10421-711070 a č.j. 50136/19/5200-10421-711070 (na daňovém portálu není možné nasimulovat stav k určitému datu, jedinou možností je jeho průběžné sledování). Dne 17. 1. 2020 vydal správce daně rozhodnutí o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně č.j. 34344/20/2308-50521-401864, kterým žalobci přiznal úrok ve výši 100.000,- Kč. Rozhodná pasáž uvedená v odůvodnění tohoto rozhodnutí byla dle žalovaného tato: *„Pokud pak úrok z neoprávněného jednání správce daně vzniká daňovému subjektu z částky, kterou na základě nebo v souvislosti s nezákonným rozhodnutím uhradil, pak může daňovému subjektu - poplatníkovi daně z příjmů fyzických osob vzniknout úrok z neoprávněného jednání správce daně pouze z té částky, která jím byla skutečně hrazena (úrok z částky, která byla předepsána k přímé úhradě plátcí daně, je úrok, který je řešen v návaznosti na konečný výsledek řízení u plátce daně).“* Žalovaný k žalobním námitkám uvedl především to, že je třeba oddělit rovinu práv a povinností dvou osob v právním slova smyslu v případě daňové povinnosti na dani z příjmů fyzických osob, a to osoby plátce této daně – právnické osoby Golden Snack s. r. o., a osoby poplatníka této daně – fyzické osoby žalobce. Předmětem řešeného správního sporu bylo doměření příjmů plynoucích poplatníkovi (žalobci) od plátce obchodní společnosti Golden Snack s.r.o. jako příjmů ze závislé činnosti dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“). V případě příjmů ze závislé činnosti je v pozici toho, kdo nese odpovědnost za řádné sražení a odvedení daně plátce daně, když podle § 38c odst. 1 ZDP plátcem daně se rozumí osoba se sídlem nebo bydlištěm na území České republiky, která podle tohoto zákona odvádí správci daně daň nebo zálohu na daň, které jsou vybrány od poplatníků nebo poplatníkům srazeny, nebo úhradu na zajištění daně. Poplatník v případě příjmů ze závislé činnosti obdrží příjem ze závislé činnosti až po zdanění. Pokud plátce daně nesplní svoji povinnost a v důsledku toho není daň vybírána srážkou uhrazena, je tato daň stanovena k přímé úhradě plátcí daně, nikoliv poplatníkovi. V případě poplatníka se skutečnost, že plátce daně z jeho příjmu ze závislé činnosti odvedl daň, kterou mu byl povinen srazit, promítne tím, že na úhradu jeho daňové povinnosti, pokud podává daňové přiznání, jsou započteny sražené zálohy na daň. V případě poplatníka daně z příjmů fyzických osob tak správce daně v souladu se zákonnou úpravou týkající se zdaňování příjmů ze závislé činnosti nemůže

požadovat uhrazení částky, která byla předepsána k přímé úhradě plátcí daně. V případě žalobce byt byla doměřena daň z příjmů fyzických osob dodatečným platebním výměrem č.j. 535864/17/2308-50521-401864 za zdaňovací období roku 2010 ve výši 670 245 Kč, dodatečným platebním výměrem č.j. 611105/17/2308-50521-401864 za zdaňovací období roku 2011 ve výši 661 815 Kč a dodatečným platebním výměrem č.j. 612119/17/2308-50521-401864 za zdaňovací období roku 2012 ve výši 607 485 Kč, nebyla po žalobci – poplatníkovi daně z příjmů fyzických osob požadována úhrada té části daně, kterou byl v té době na základě tehdy proběhlého řízení povinen odvést plátce daně [dle zprávy o daňové kontrole č.j. 515424/17/2308-60561-400108 byly zohledněny sražené zálohy na daň ve výši 676 338 Kč (zdaňovací období roku 2010), ve výši 771 283 Kč (zdaňovací období roku 2011), ve výši 897 876 Kč (zdaňovací období roku 2012)]. Tvrzení žalobce, že na jeho osobním daňovém účtu nebyly zaevidovány přeplatky na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 v požadované výši, nemělo dle žalovaného oporu v předložených skutečnostech, neboť žalobci nikdy nemohl vzniknout požadovaný přeplatek, pokud nikdy fakticky neprovedl úhradu doměřené daně. Z tohoto důvodu ani zaevidování skutečnosti o nesplatnosti uvedené daně nemohlo vyvolat na osobním daňovém účtu žalobce vznik přeplatku, a proto bylo nemožné se domáhat zaevidování skutečnosti vzniku přeplatku formou podané zásahové žaloby. Závěrem tak žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Další podání účastníků řízení

4. Žalobce ve svém podání ze dne 4. 2. 2020 uvedl, že i přes tvrzení Odvolacího finančního ředitelství ve vyrozumění ze dne 13. 12. 2019, č.j. 51877/19/5200-10421-711070, vyplývá z žalobcem předložených otisků obrazovky, že dne 15. 11. 2019 nebyl žalovaným na osobním daňovém účtu žalobce učiněn žádný úkon. Dále žalobce obsáhle popsal mechanismus fungování daňové informační schránky přístupné na daňovém portálu Finanční správy ČR. Dále žalobce uvedl, že dle žalovaného byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob dodatečným platebním výměrem č.j. 535864/17/2308-50521-401864 za zdaňovací období roku 2010 ve výši 670 245 Kč, dodatečným platebním výměrem č.j. 611105/17/2308-50521-401864 za zdaňovací období roku 2011 ve výši 661 815 Kč a dodatečným platebním výměrem č.j. 612119/17/2308-50521-401864 za zdaňovací období roku 2012 ve výši 607 485 Kč, avšak po žalobci nebyla požadována úhrada té části daně, kterou byl v té době na základě tehdy proběhlého řízení povinen odvést plátce daně [dle zprávy o daňové kontrole č.j. 515424/17/2308-60561-400108 byly zohledněny sražené zálohy na daň ve výši 676 338 Kč (zdaňovací období roku 2010), ve výši 771 283 Kč (zdaňovací období roku 2011), ve výši 897 876 Kč (zdaňovací období roku 2012)]. Dle žalobce však v uvedených dodatečných platebních výměrech bylo uvedeno, že doměřenou daň a penále je daňový subjekt povinen uhradit v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto dodatečného platebního výměru na účet správce daně 721-77627311/0710, pokud nebude hrazeno jiným způsobem podle § 163 daňového řádu tedy v hotovosti, kolkovými známkami stanoví-li tak zákon, nebo přeplatkem na jiné dani. Dodatečné platební výměry č.j. 535864/17/2308-50521-401864, č.j. 611105/17/2308-50521-401864, č.j. 612119/17/2308-50521-401864 tak evidentně říkaly něco jiného, než zpráva o daňové kontrole č.j. 515424/17/2308-60561-400108. K tvrzení žalovaného, že žalobci nemohl vzniknout požadovaný přeplatek, pokud nikdy fakticky neprovedl úhradu doměřené daně, žalobce uvedl, že podle § 150 odst. 1 daňového řádu se předpisy doměřené daně a penále uvedené v dodatečných platebních výměrech evidují na debetní straně osobního daňového

úctu a dle § 150 odst. 2 daňového řádu se platby evidují na kreditní straně osobního daňového účtu. Pokud stav žalobcova osobního daňového účtu při nahlížení dne 25. 12. 2019 vykazoval přeplatek ke dni 31. 12. 2017 ve výši 679 429,50 Kč a ke dni 31. 12. 2018 ve výši 350 597 Kč, a při nahlížení dne 4. 2. 2020 vykazoval přeplatek ke dni 31. 12. 2017 ve výši 679 429,50 Kč a ke dni 31. 12. 2018 ve výši 350 597 Kč, tak při evidenci dodatečných platebních výměrů podle § 149 odst. 1 daňového řádu na osobním daňovém účtu na debetní straně a na kreditní straně musela být daň z příjmů fyzických osob zaplacená, protože jinak by po rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 3. 2018, č.j. 11387/18/5200-10421-711070, musel stav žalobcova osobního daňového účtu vykazovat dluh na dani z příjmů fyzických osob.

5. V podání ze dne 7. 2. 2020 žalobce uvedl, že žalovaný vydal dne 17. 1. 2020 rozhodnutí č.j. 34344/20/2308-50521-401864, kterým žalobci přiznal úrok z neoprávněného jednání ve výši 100 000 Kč. Rozhodnou pasáží uvedenou v předmětném rozhodnutí dle žalobce bylo následující: *„Pokud pak úrok z neoprávněného jednání správce daně vzniká daňovému subjektu z částky, kterou na základě nebo v souvislosti s nezákonným rozhodnutím uhradil, pak může daňovému subjektu – poplatníkovi daně z příjmů fyzických osob vzniknout úrok z neoprávněného jednání správce daně pouze z té částky, která jím byla skutečně hrazena (úrok z částky, která byla předepsána k přímé úhradě plátcí daně, je úrok, který je řešen v návaznosti na konečný výsledek řízení u plátce daně). Úrok z neoprávněného jednání správce daně byl přiznán z částek uhrazeného penále, o němž bylo rozhodnuto dodatečnými platebními výměry správce daně ze dne 30.03.2017 č.j.: 535864/17/2308-50521-401864, č.j. 611105/17/2308-50521-401864 a č.j.: 612119/17/2308-50521-401864, které byly potvrzeny rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství v Brně č.j.11387/18/5200-10421-711070 ze dne 09.03.2018, avšak následně změněny tak, jak bylo výše popsáno.“* Částky uhrazeného penále, z nichž žalovaný přiznal žalobci úrok ve výši 100 000 Kč, byly v celkové výši 387 909 Kč. Pokud by měl mít pravdu žalovaný, musel by žalobcův osobní daňový účet vykazovat přeplatek ve výši 387 909 Kč. Tento však vykazoval přeplatek pouze ve výši 164 455 Kč. Žalobce se proto oprávněně domáhal zaevidování přeplatku na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012 ve výši, v jaké tato daň nebyla splatná. Skutečnost, že uvedená daň z příjmů nebyla splatná, žalobce opíral o to, že od právní moci zrušujícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, byly dodatečné platební výměry ze dne 30. 3. 2017 nepravomocné, protože se jimi doměřená daň stala nesplatnou. Na vznik žalobcova přeplatku tak neměly vliv pozdější rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 12. 2019. V souvislosti se stanovením daně odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Afs 399/2017-26.
6. Žalovaný ve svém podání ze dne 17. 2. 2020 opětovně upozornil, že v projednávaném případě nebyl žalobce povinen uhradit doměřenou daň z příjmů fyzických osob z důvodu, že taková povinnost plynula toliko právnické osobě Golden Snack s.r.o., jakožto zaměstnavateli žalobce. Správce daně je povinen v platebním výměru, kterým vyměřuje daň, uvést rozdíly mezi daní tvrzenou a vyměřovanou a způsob její úhrady, přičemž ne vždy částka uvedená k placení bude po právní moci platebního výměru částečně či úplně daňovým nedoplatkem, jelikož jí mohou ovlivnit zaplacené (sražené) zálohy a vyplacený (tvrzený) bonus. Informace uvedená v platebním výměru ohledně náhradní lhůty splatnosti rozdílu mezi daní tvrzenou a vyměřenou pro daňový subjekt znamená, že do doby nabytí právní moci platebního výměru tuto částku nelze vymáhat a teprve po jejím uplynutí je daňový subjekt povinen tento nedoplatek uhradit, ovšem pouze ve výši skutečně evidované na osobním daňovém účtu daňového subjektu dle evidence daní. Po

žalobci – poplatníkovi daně z příjmů fyzických osob nebyla požadována úhrada té části daně, kterou byl v té době na základě tehdy proběhlého řízení povinen odvést plátce daně. Žalobce tedy neměl právo jakkoliv požadovat po žalovaném vyplacení údajného přeplatku na zmiňované dani, neboť (kromě shora uvedeného tvrzení o nezaplacení doměřené daně) jeho „partnerem“ pro vznesení uvedeného nároku byl jeho zaměstnavatel – obchodní společnost Golden Snack s.r.o., když žalovanému nebylo zcela jasné, co tímto nárokováním žalobce zamýšlel. Žalovaný navrhl provedení důkazu daňovým spisem daňového subjektu Golden Snack s.r.o. Dále žalovaný uvedl, že informace uvedené na daňovém portálu mají informativní charakter a nenahrazují potvrzení o stavu osobního daňového účtu. Žalobcem předložená data uvedená na otiscích obrazovky nebyla dle žalovaného úplná. Při zobrazení detailu obrátů na konkrétní dani by totiž byly zobrazeny veškeré zaúčtované obraty na straně *Má dáti* a *Dal* osobního daňového účtu s uvedením data splatnosti resp. platby. Při zobrazení těchto obrátů by bylo patrné, že na straně *Má dáti* nikdy nebyla ze strany žalovaného předepsána doměřená daň za zdaňovací období let 2010 – 2012 (ve výši 670 245 Kč, 661 815 Kč a 607 485 Kč). Dále žalovaný uvedl s odkazem na předloženou interní sestavu osobního daňového účtu žalobce, že zaevidování skutečnosti zrušujícího rozsudku zdejšího soudu se projevilo toliko ve *vymínusování* předepsaných částek penále.

7. Podáním ze dne 24. 3. 2020 žalobce rozšířil svůj žalobní nárok o zdaňovací období roku 2013. Žalobní petitem formulovaným v tomto podání se tedy žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému *povinnost zaevidovat do 30 dnů o právní moci rozsudku na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011, 2012, a 2013 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011, a 2012 není po rozsudku Krajského soudu v Plzni sp.zn. 57 Af 8/2018-97 ze dne 27.6.2019 splatná, a ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2013 není po rozhodnutí žalovaného č.j. 8416/20/2308-50521-401864 ze dne 14.1.2020 splatná*. Dále žalobce uvedl, že žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č.j. 354376/20/2308-50521-401864, přiznal žalobci úrok ze zaplaceného penále ve výši 58 146 Kč. Žalobci z toho plynulo, že přiznal-li žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2020, č.j. 34344/20/2308-50521-401864, úrok ve výši 100 000 Kč ze zaplaceného penále ve výši 387 909 Kč a rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č.j. 354376/20/2308-50521-401864, úrok ve výši 58 146 Kč ze zaplaceného penále ve výši 225 506 Kč, pak na žalobcově osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob podávajících přiznání musí být přeplatek alespoň ze zaplaceného penále v celkové výši 613 415 Kč: za rok 2010 ve výši 134 049 Kč; za rok 2011 ve výši 132 363 Kč; za rok 2012 ve výši 121 497 Kč; za rok 2013 ve výši 225 506 Kč. Celková výše přeplatku by tedy musela být 613 415 Kč, nikoliv 164 455 Kč.
8. Na posledně uvedené podání žalobce reagoval žalovaný podáním ze dne 4. 5. 2020, v němž navrhl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zaevidování přeplatku na osobním daňovém účtu ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 nebyla po rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č.j. 8416/20/2308-50521-401864, splatná, dle § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) odmítnout, neboť žalobní petit byl dle žalovaného rozšířen po lhůtě pro podání žaloby, když rozhodnutí ze dne 17. 1. 2020, č.j. 8416/20/2308-50521-401864, bylo žalobci doručeno dne 17. 1. 2020, tudíž se žalobce tímto okamžikem dozvěděl o nezákonném zásahu žalovaného. Ostatní žalobcem předložená rozhodnutí nenabyla ke dni, kdy žalovaný učinil předmětné podání, právní moci.
9. V podání ze dne 21. 6. 2020 žalobce uvedl, že v dodatečných platebních výměrech č.j.

535864/17/2308-50521-401864, č.j. 611105/17/2308-50521-401864 a č.j. 612119/17/2308-50521-401864 bylo uvedeno, že doměřenou daň a penále je daňový subjekt povinen uhradit v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto dodatečného platebního výměru na účet správce daně 721-77627311/0710, pokud nebude hrazeno jiným způsobem podle § 163 daňového řádu, tedy v hotovosti, kolkovými známkami stanoví-li tak zákon, nebo přeplatkem na jiné dani. Pokud k tomu žalovaný uváděl, že na straně *Má dáti* nikdy nebyla z jeho strany předepsána doměřená daň za zdaňovací období let 2010-2012, nerespektoval tyto dodatečné platební výměry, a postupoval svévolně, když v rozporu s § 150 odst. 1 daňového řádu nepředepsal doměřenou daň. Dále žalobce uvedl, že po žalovaném nechce ničeho vyplatit, nýbrž se domáhá pouze toho, aby žalovaný na osobním daňovém účtu zaevidoval přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011, 2012, a 2013 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2010, 2011, 2012, a 2013 nebyla splatná. Výši přeplatku pak žalobce ponechal na uvážení zdejšího soudu, neboť řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je nalézacího charakteru (v této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č.j. 5 Afs 144/2019-17). Pokud pak žalovaný uváděl, že zaevidování skutečnosti zrušujícího rozsudku zdejšího soudu se projevilo toliko ve *vymínusování* předepsaných částek penále, pak tím dle žalobce přiznal, že na osobním daňovém účtu by měl být přeplatek alespoň z penále v celkové výši 387 909 Kč. Podle zaslané sestavy žalovaného ze dne 13. 2. 2020, 13:41 hodin, však byl na osobním daňovém účtu žalobce evidován přeplatek jen ve výši 164 455 Kč. Dále žalobce repetitivně popisoval mechanismus fungování daňové informační schránky přístupné na daňovém portálu Finanční správy ČR. Ve vztahu k žalovaným navrženému částečnému odmítnutí žaloby žalobce uvedl, že její přípustnost odvíjí od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č.j. 9 Afs 285/2019-32, a již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č.j. 5 Afs 144/2019-17.

10. Konečně žalovaný v podání ze dne 20. 8. 2020 předložil soudu rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 8. 2020, č.j. 30673/20-5100-41453-712735, týkající se žalobce, které mohlo mít význam pro potvrzení správnosti právního názoru žalovaného.

V.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

VI.

Rozhodnutí soudu

A. K výroku I. tohoto rozsudku

12. V části, v níž se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému, aby tento zaevidoval na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 a ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2013 není po rozhodnutí žalovaného č.j. 8416/20/2308-50521-401864 ze dne 14. 1. 2020 splatná, soud dospěl k závěru, že žaloba není přípustná.
13. Podstatou žalobních tvrzení a žalobního petitu žalobce bylo, že tento brojil proti tomu, že

žalovaný nezaevidoval na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů. Dle názoru soudu tak mělo žalobcem naříkané jednání žalovaného charakter trvalého zásahu v podobě trvalé nečinnosti. K tomuto závěru dospěl soud přiměřenou aplikací právního názoru plynoucího z nálezů Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 599/02, kde Ústavní soud dospěl k závěru, že „[S]počívá-li zásah orgánu veřejné moci v evidenci daňového nedoplatku, jde o zásah svým charakterem trvalý do okamžiku, kdy daňový nedoplatek přestane být na osobním daňovém účtu evidován.“ K obdobné situaci došlo v nyní projednávaném případě – žalovaný dle tvrzení žalobce neevidoval přeplatek, který evidovat měl. S ohledem na to, že žalobcem tvrzený zásah žalovaného byl trvalého charakteru, nebylo na místě žalobu odmítnout pro marné uplynutí lhůty k jejímu podání (srov. § 84 odst. 1 s.ř.s.), jak se domníval žalovaný ve svém podání ze dne 4. 5. 2020, neboť v případě trvalého zásahu se lhůta pro podání žaloby rozbíhá po dobu jeho trvání každý den znovu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, bod 43).

14. Dle § 85 s.ř.s. je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhali se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se dle tohoto ustanovení ve spojení s § 82 s.ř.s. rozpadá do dvou podtypů – zásahové žaloby tzv. záporní a zásahové žaloby tzv. určovací. „V případě podané zásahové žaloby si soud musí nejprve ujasnit, zda projednávaná žaloba je „záporní“, anebo „určovací“, podstatné přitom je, zda tvrzený zásah byl již ukončen, nebo nadále trvá. Zatímco u určovací žaloby soud nezkontroluje, zda se žalobce ochrany před zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky, a pokud ano, zda tak učinil, u záporní žaloby takové zkontrolování provést musí. Zjistí-li, že uvedené právní prostředky měl žalobce k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 – 160; byť byl uvedený rozsudek dne 15. 5. 2018 zrušen nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 635/2018, zrušovací důvody se nikterak netýkaly otázky ve věci nyní posuzované, proto lze ze závěrů rozšířeného senátu vycházet i v nyní projednávané věci).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č.j. 5 Afs 144/2019-17, bod 17). „Princip subsidiarity zásahové žaloby vůči prostředkům ochrany existujícím v řízení před správními orgány požaduje, aby se před podáním žaloby účastník řízení domáhal ochrany nejprve v rámci systému veřejné správy, je-li to možné. Zákon v § 85 s. ř. s. používá pojem „jiný právní prostředek ochrany nebo nápravy“, aniž by blíže specifikoval, jaký je jeho charakter. Procesní prostředí, v němž se odehrává činnost veřejné správy, není (bohužel) jednotné a vnitřně konzistentní tak, aby existoval obecný a zároveň subsidiární procesní předpis, podle něhož by orgány veřejné správy postupovaly i v případě neexistence předpisu zvláštního. Do značné míry tuto roli plní správní řád, nicméně jeho použití je celkově vyloučeno v tak rozsáhlé oblasti veřejné správy, kterou je správa daní v nejširším slova smyslu. V ní obdobné místo zastává daňový řád, který se výslovně vůči správnímu řádu a jeho nepoužitelnosti vymezil (srov. § 262 daňového řádu). Je samozřejmě otázkou, nakolik jsou „zdi“ mezi oběma klíčovými předpisy neprostupné (srov. § 177 odst. 1 správního řádu). Dílčí výluky z použitelnosti správního řádu jsou obsaženy v mnoha předpisech. Využití „právních prostředků“ ve smyslu § 85 s. ř. s., jakožto podmínka přípustnosti zásahové žaloby, je tak ponechána soudní interpretaci, v níž ovšem zde více než jinde musí být uplatňován princip jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu, který zdůrazňuje systémový pohled na právo. Jestliže se tento interpretační přístup v judikatuře uplatnil dokonce mezi jednotlivými obory soukromého a veřejného práva, tím spíše je třeba jej prosazovat v procesních úpravách práva veřejného. Nacházejí-li se mezi nimi dílčí odlišnosti v úpravách obdobných institutů, je na ně třeba nahlížet jednotným pohledem, nemají-li skutečně racionální základ pro

odlišné používání. Rozhodujícím kritériem musí být nikoli dosavadní „zažitá“ praxe orgánů veřejné správy, nýbrž právní jistota jejich adresátů, že prostředky, které jim zákon poskytl k ochraně práv, mohou zásadně ve srovnatelných situacích používat obdobně s jistotou, že orgány veřejné správy budou obdobně reagovat a v případě nezjednání nápravy uvnitř veřejné správy bude zachována za obdobných podmínek cesta k soudní ochraně. Nejvyšší správní soud za takovýto prostředek ochrany, který je nutno primárně vyčerpat, dosud označoval např. námitky podle § 17 zákona o státní kontrole (č. 552/1991 Sb.) jako prostředek nápravy proti výsledkům cenové kontroly (rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 Aps 1/2013 - 22), námitky podle § 16 odst. 4 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (usnesení rozšířeného senátu č. 735/2006 Sb. NSS ve věci Lesy Vyšší Brod, a. s.), v návaznosti na posledně citované usnesení a na nový daňový řád (zákona č. 280/2009 Sb.) stížnost dle 261 odst. 1 až 5 daňového řádu a žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti dle § 261 odst. 6 téhož zákona, dále opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, má-li nezákonný zásah představovat nečinnost správního orgánu (rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 As 244/2015 - 47) a námitky podle § 76 odst. 4 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, jako obrana proti opatření inspektora krajské veterinární správy podle § 53 odst. 1 téhož zákona (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 311/2016 - 58).“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č.j. 7 As 155/2015-160, bod 43 až 45; byť byl uvedený rozsudek dne 15. 5. 2018 zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 635/18, zrušovací důvody se nikterak netýkaly otázky vyčerpání procesních prostředků nápravy před podáním zásahové žaloby zápůřčí, proto lze ze závěrů rozšířeného senátu vycházet i v nyní projednávané věci). Vzhledem k tomu, že se v projednávaném případě jednalo o zásahovou žalobu tzv. zápůřčí, bylo povinností žalobce vyčerpat před jejím podáním jiné právní prostředky nápravy žalobcem naříkaného jednání žalovaného, pokud možnost využití takových efektivních prostředků nápravy právní řád žalobci poskytoval. Dle názoru soudu mohl žalobce takové jiné právní prostředky nápravy před podáním této žaloby využít. V úvahu připadalo zejm. podání námitek ve smyslu § 159 daňového řádu či, s ohledem na charakter naříkaného jednání v podobě trvající nečinnosti žalovaného, podání podnětu k ochraně proti nečinnosti žalovaného dle § 38 daňového řádu (srov. KÜHN, Z., § 85 In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Wolters Kluwer : Praha, 2019. s. 722); oba tyto prostředky ostatně žalobce ve vztahu ke zdaňovacímu období let 2010, 2011 a 2012 vyčerpal). Z obsahu žalovaným předloženého daňového spisu ani z žalobcem předložených listin nebylo lze zjistit, že žalobce tyto dostupné procesní prostředky nápravy před podáním žaloby vyčerpal. S ohledem na to, tak soud žalobu v rozsahu, v níž se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost zaevidovat do 30 dnů od právní moci rozsudku na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za rok 2013 nebyla po rozhodnutí žalovaného č.j. 8416/20/2308-50521-401864 ze dne 14. 1. 2020 splatná, odmítl v souladu s § 85 s.ř.s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

B. K výroku II. tohoto rozsudku

15. V rozsahu, v němž se žalobcem domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost zaevidovat do 30 dnů od právní moci rozsudku na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 ve výši, v jaké doměřená daň z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012 není po zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 57 Af 8/2018-97 ze dne 27. 6. 2019 splatná, soud žalobu neshledal důvodnou.
16. Žalovaný úvodem své žaloby uvedl, že nezákonný zásah žalovaného spatřuje v tom, že

žalovaný na osobním daňovém účtu nezaevidoval přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za roky 2010, 2011 a 2012. Zásah žalovaného byl tedy charakteru trvalého (viz výše). Podmínku vyčerpání jiných procesních prostředků obrany před podáním žaloby ve smyslu § 85 část věty před středníkem s.ř.s. soud považoval s ohledem na to, že žalobce podal dne 8. 11. 2019 vůči žalovanému námitku ve smyslu § 159 daňového řádu proti stavu evidence žalobcova osobního daňového účtu, a dne 15. 11. 2019 podal vůči Odvolacímu finančnímu ředitelství podnět ve smyslu § 38 daňového řádu k odstranění nečinnosti žalovaného, za splněnou.

17. V souladu s § 87 odst. 1 s.ř.s. rozhodoval soud na základě skutkového a právního stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č.j. 1 Afs 79/2019-29) zjištěného, resp. platného a účinného, ke dni svého rozhodnutí.
18. Obecně platí, že zásahová žaloba je důvodná za splnění následujících podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka) a byly zaměřeny přímo proti žalobci nebo v jejich důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č.j. 2 Aps 1/2005-65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS). U zásahových žalob, kterými se žalobce domáhá, aby krajský soud zakázal správnímu orgánu pokračování v porušování žalobcova práva a aby přikázal správnímu orgánu obnovení stavu před zásahem, musí tvrzený zásah nebo jeho důsledky trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Výše uvedené podmínky tvoří okruh skutečností, které musí žalobce v zásahové žalobě tvrdit a prokázat, chce-li být s žalobou úspěšný. Jedná se tedy o obsah jeho povinnosti tvrzení a důkazní (srov. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2017, č.j. 10 Afs 188/2017-26).
19. Ve vztahu k chybné evidenci daní uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2020, č.j. 9 Afs 285/2019-32, bod 13, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č.j. 3 Afs 251/2015-34, že tato může být nezákonným zásahem, pokud je stav evidence daní, jenž se projeví typicky v potvrzení o stavu osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu, v rozporu s takto určenými daňovými povinnostmi daňového subjektu, typicky v důsledku chyb v evidenci či numerických chyb.
20. V nyní projednávaném případě bylo nutno posoudit, zda v důsledku rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, a na něj navazujících rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č.j. 50134/19/5200-10421-711070, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2010, č.j. 50135/19/5200-10421-711070, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2011, a č.j. 50136/19/5200-10421-711070, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2012, byl žalovaný povinen zaevidovat na žalobcově osobním daňovém účtu přeplatek na dani z příjmů fyzických osob za shora uvedená zdaňovací období.
21. Podle § 149 odst. 1 daňového řádu je předmětem evidence daní, kterou vede správce daně, zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, a z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů; tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech.
22. Dle § 150 odst. 1 daňového řádu se na debetní straně osobních daňových účtů evidují

předpisy a odpisy daní, včetně jejich případných oprav, jakož i odpisy nedoplatků. Dle § 150 odst. 2 daňového řádu platby a vratky jsou evidovány na kreditní straně osobních daňových účtů.

23. Stěžejní částí žalobcoví žalobní argumentace bylo, že v důsledku výše uvedeného rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, se daň z příjmů žalobce za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012 doměřená žalobci rozhodnutími žalovaného ze dne 30. 3. 2017, č.j. 611105/17/2308-50521-401864, č.j. 535864/17/2308-50521-401864 a č.j. 612119/17/2308-50521-401864 stala nesplatnou, a proto by na osobním daňovém účtu žalobce nemel být vykázán předpis této nesplatné daně, protože by žalobcův osobní daňový účet měl vykazovat přeplatek daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012. Z vyrozumění Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 12. 2019, č.j. 51877/19/5200-10421-711070, sice vyplývalo, že dne 15. 11. 2019 byl v systému ADIS proveden úkon spočívající v zaevidování, že předmětná daň není splatná, nicméně při nahlížení na osobní daňový účet prostřednictvím daňové informační schránky žalobce zjistil, že dne 15. 11. 2019 na tomto nebyl učiněn žádný úkon a přeplatek na tomto vykázán nebyl.
24. Předpokladem důvodnosti žalobcovy žaloby v nyní projednávaném případě bylo, že žalovaný evidoval na žalobcově osobním daňovém účtu daňovou povinnost doměřenou mu dodatečnými platebními výměry ze dne 30. 3. 2017, č.j. 611105/17/2308-50521-401864, č.j. 535864/17/2308-50521-401864 a č.j. 612119/17/2308-50521-401864 a tuto nepřestal evidovat na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2019, č.j. 57 Af 8/2018-97, resp. následných rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 12. 2019, č.j. 50134/19/5200-10421-711070, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2010, č.j. 50135/19/5200-10421-711070, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2011, a č.j. 50136/19/5200-10421-711070, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2012. Pouze tehdy, pokud by byla na osobním daňovém účtu žalobce evidována daňová pohledávka ve výši daně doměřené posledně uvedenými dodatečnými platebními výměry, bylo by lze uvažovat, že tato měla být na základě následného rozsudku zdejšího soudu a rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství odevidována a měl by být zaevidován přeplatek. Jinými slovy, jediné tehdy, pokud by došlo ke změně v daňové evidenci na osobním daňovém účtu žalobce na základě dodatečných platebních výměrů (byla by předsána daňová pohledávka vůči žalobci), bylo by možné provést změnu v této evidenci na základě jejich následné změny. Pokud se však doměření daně dodatečnými platebními výměry v daňové evidenci na osobním daňovém účtu žalobce neprojevovalo, nebylo ani možné, aby se na tomto projevila následná změna těchto dodatečných platebních výměrů.
25. Z žalovaným předložené sestavy evidovaných žalobcových daňových povinností za roky 2010 až 2020 vyplývá, že žalobci nebyla v daňové evidenci předsána daň z příjmů doměřená dodatečnými platebními výměry ze dne 30. 3. 2017, č.j. 611105/17/2308-50521-401864, č.j. 535864/17/2308-50521-401864 a č.j. 612119/17/2308-50521-401864. Z toho vyplývá, že nebyl důvod, aby se na žalobcově osobním daňovém účtu projevila následná změna těchto dodatečných platebních výměrů. Soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se žalovaným, který ve svém podání ze dne 17. 2. 2020 uvedl, že „v daném případě nebyl žalobce povinen uhradit doměřenou daň z příjmů fyzických osob z důvodu, že taková povinnost plynula toliko právnické osobě Golden Snack s.r.o., jakožto zaměstnavateli žalobce. Správce daně je povinen v platebním výměru, kterým vyměřuje daň, uvést rozdíly mezi daní tvrzenou a vyměřovanou a způsob její úhrady, přičemž ne vždy částka uvedená k placení bude po právní moci platebního výměru částečně či úplně daňovým nedoplatkem, jelikož jí mohou ovlivnit

zaplacené (sražené) zálohy a vyplacený (tvrzený) bonus. Informace uvedená v platebním výměru ohledně náhradní lhůty splatnosti rozdílu mezi daní tvrzenou a vyměřenou pro daňový subjekt znamená, že do doby nabytí právní moci platebního výměru tuto částku nelze vymáhat a teprve po jejím uplynutí je daňový subjekt povinen tento nedoplatek uhradit, ovšem pouze ve výši skutečně evidované na osobním daňovém účtu daňového subjektu dle evidence daní. Po daňovém subjektu – poplatníkovi daně z příjmů fyzických osob nebyla požadována úhrada té části daně, kterou byl v té době na základě tehdy proběhlého řízení povinen odvést plátce daně.“

26. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nerespektoval své vlastní dodatečné platební výměry, neshledal soud tuto žalobní argumentaci důvodnou. Postupem žalovaného spočívajícím v nepředepsání daně splatné na základě dodatečných platebních výměrů do daňové evidence totiž žalobce nemohl být nijak zkrácen na svých právech. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS, „soudní řád správní je svojí povahou „obrannou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Žalobce proto mohl účinně namítat pouze taková pochybení, kterými reálně mohl být dotčen ve svých právech. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2015, č.j. 7 As 328/2014-48).
27. Soud také nemohl odhlédnout od skutečnosti, že žalobce svá žalobní tvrzení o nesprávné evidenci daňové povinnosti na osobním daňovém účtu založil na informacích plynoucích z daňové informační schránky přístupné na daňovém portálu Finanční správy ČR. Z žalobcem přiložených otisků obrazovky vyplývá, že informace tam obsažené jsou pouze informativního charakteru a nenahrazují potvrzení o stavu osobního daňového účtu vystaveného správcem daně na místně příslušném finančním úřadě; zobrazovaná data dále nemusí být úplná a nemusí také obsahovat všechny aktuální a dostupné údaje. S ohledem na právě uvedené tak výpovědní hodnota těchto žalobcem uvedených informací nemohla převážet žalovaným předloženou sestavu týkající se daňových povinností žalobce za období ledna roku 2010 až února roku 2020. Jak lze dovodit z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č.j. 9 Afs 285/2019-32, nesprávnost stavu evidence daní se typicky projeví v potvrzení o stavu daňového účtu (dle § 151 odst. 1 daňového řádu). Takové potvrzení však žalobce soudu nepředložil, proto soud přisvědčil informacím plynoucím z žalovaným předložené sestavy evidovaných žalobcových daňových povinností za roky 2010 až 2020.
28. S ohledem na vše výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že žaloba v rozsahu uvedeném pod bodem 15 tohoto rozsudku nebyla nedůvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 zamítl.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

29. Soud neprovedl žádný z žalobcem ani žalovaným navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*
31. Podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.*
32. Pokud tedy jde o část žaloby, která byla odmítnuta, nemá v tomto rozsahu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o část žaloby, která byla zamítnuta, žalobce v tomto rozsahu neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal ve svém vyjádření k žalobě.
33. S ohledem na uvedené proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 5. května 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu